

Udvalgets Forslag til § 6.

Paragraphen affattes saaledes: „Intet Lov eller Marked maa finde Sted paa Søndag eller Helligdagene, ei heller maae i Almindelighed Krammarked holdes om Lørdagen eller Mandagen, hvorimod det Marked, der i et Aar, efter den forsamme i Almindelighed bestemte Tid, vilde indfalde paa nogen af fornavnte Dage, bliver at beramme til den næstfølgende Tirsdag. Dog hvor et Marked er bevilget at holdes flere Dage, kan det fortsættes en Lørdag indtil Klokken 6 Eftermiddag, saavel som en Mandag; men om Søndag og Helligdagene bør det være aldeles afbrudt, og dette derimod erstattes ved Tillæg af en Søndag“.

vedtoges eenstemmigt med 66 St.

Formanden: Jeg skal nu spørge, om Nogen onsker at udtale sig om Lovforslaget i dets Heelhed.

Justitsministeren: Jeg maa erkende, at Lovforslaget ved den Behandling, som det har modtaget i Udvalget og det høitærede Thing, er blevet forbedret, og at det nu stemmer langt bedre med Grundsætningen i den nugældende Forordning af 26de Marts 1845, end Tilfældet var med det oprindelige Forslag; men desuagtet maa jeg udtale den Mening, at Lovforslaget, saaledes som det nu er affattet, ikke egner sig til at ophøies til Lov. Jeg behøver ikke i saa Henseende vidtløstigt at udvikle mine Grunde, idet jeg kan henholde mig til mit herom under de tidligere Forhandlinger Uttrede. Kun skal jeg bemærke, at de Hovedmangler, som efter min Mening endnu findes ved Lovforslaget, fornemmelig ere, at støiende Arbejder og støiende Forlystelser i Husene ere saagodtsom ubetinget tilladte paa Søndag og Helligdage, at der ingen Grændse er med Hensyn til Markarbejde paa de nævnte Dage, at de Bestemmelser, som indeholdes i den nu gjældende Forordning om offentlige Forsamlinger paa disse Dage, ikke ere optagne, og ligeledes, at den vigtige Regel, som indeholdes i den gjældende Forordnings § 4, at Haandværkere, Fabrikanter og Næringsdrivende og deres Svende ikke maae arbejde paa Søndag

og Helligdage, og at ingen Overenskomst om saadanne Arbejder paa disse Dage skal være forbindende, er udeladt; ligesom det ogsaa forekommer mig, at der i Lovforslagets § 10 er optagen en høist uheldig Sætning med Hensyn til Grundlovens § 85.

J. M. Hansen: Den Erklæring, vi have hørt af den høitærede Justitsminister, vilde under andre Omstændigheder have gjort et meget nedslaaende Indtryk paa mig; men under de Omstændigheder, hvorunder Folkethinget i det Hele taget arbejder, og paa en Tid, hvor en saadan Erklæring som denne, saa at sige, ideligt gjenlyder til os fra Ministerbordet ved enhver som helst Lov, der herfra fremføres, paa en saadan Tid og under saadanne Omstændigheder maa jeg tilstaae, at det ikke gjør et saa nedslaaende Indtryk paa mig, som det vilde have gjort, naar Tilfældet havde været enestaaende. Vi maae finde os i for Diebliffet at vente daglig at høre den Slags Erklæringer, og det kan derfor ikke gaae mit Lovforslag værre, end det gaaer saa at sige ethvert Forslag, der kan siges at stemme med dette Things Anskuelse. Naar vi høre gjentagne Gange ved andre Leiligheder udtalt fra det høitærede Ministerium den store Villighed, der er hos det til at imødekomme Rigsdagen, og Klage fra Ministeriets Side over, at der fra Rigsdagens Side ikke er en saadan Tilværelighed til at imødekomme Ministeriet, saa sørger det høitærede Ministerium for ved enhver Leilighed at svare sig selv paa disse Klager.

Den ærede Minister har med Hensyn til Spørgsmaalet i § 2, som er det, der hovedsagelig har bevæget mig til at fremkomme med mit Lovforslag, under Discussionen ved anden Behandling udtrykkelig erklæret, at Forskellen derimellem og imellem det, der nu gjælder, var meget ringe — det er den ærede Ministers Ord; — naar han nu desuagtet fremstiller det som en Hovedmangel, der gjør, at Forslaget ikke egner sig til at ophøies til Lov, saa forekommer dette mig ikke at staae i den allerbedste Samklang med hans tidligere Udtalelse.

Med Hensyn til de øvrige Puncter, da tror jeg, at der er fremkommet saa klare